

proračuna za leto 1905 se je temeljito preudarila in vsaka se je natančno vzela na razgovor. Lastnih dohodkov ima okraj 11085 K, stroški bodejo znašali 28870 K, primankljaj v znesku 18967 K se bode pokrili z okrajnimi dokladi v visočini 25 procentov. Nepokritih ostane toraj 1182 K. — 10. K točki jubilejna darila pripomni g. načelnik, da je treba, da se spremeni naslov. Razdelitev teh 60 K naj bi se prepustila okrajnemu šolskemu svetu in denar naj bi se porabil za učna sredstva. — 11. Za premije se dovoli konjerejcem v letu 1905 znesek 200 kron. — 12. Zvišanje občinskih doklad nad 20. procent se dovoli sledečim občinam: Galušak 30%, Št. Juri 30%, Kraljovce 36%, Stanetince 40%, Orehovce 30%, Gornja-Radgona 40%, Polički Vrh 50%, Ščavnica 59%, Terbegovce 30%, Vigovski vrh (Weigelsberg) 38%, Boračova (Woritschan) 25%, Okoslavce 40%, Očeslavce (Sulzdorf) 20%, Murski vrh (Murberg) 40% in Kapela 30%. — 13. Konečno se je stavilo več predlogov, kateri so se tudi rešili, potem se je zapisnik zaključil ob dveh popoldan. (Opomba uredništva. Gospodarstvo tega okraja je toraj v dobrih rokah, zakaj pač malo okrajev na Štajerskem je tako srečnih, da bi imelo pri tako nizkih procentih tako majhno nepokrito svoto. Seveda se za to izvrstno gospodarstvo od klerikalcev meče blato po načelniku in po naprednih udih.)

Novi zdravnik v Ljutomeru. V novejšem času naselil se je v Ljutomeru nov zdravnik, gospod doktor M. Michelitsch, ki je ljutomerški domačin, namreč sin tamošnjega tržana Florijana Michelitsch. Imenovani novi zdravnik se je izšolal v novejših zdravniških šolah, kar je velikega pomena, ima obširno prakso in je strokovnjak glede ženskih in otročjih bolezni. Vsakomur dotičnega okraja se ta zdravnik najtopleje priporočuje.

Iz Oplotnice. V našem zadnjem članku iz Oplotnice vrinila se je pomota. Pisali smo, da župnik obljubuje učiteljem zidati palače. V istini straši župnik volilce s tem, da vedno povdarja, ako se bodejo izvolili v občinski odbor naprednjaki, bodejo ti zidali učiteljem palače. Mi pa dostavimo k temu, da se ni nikdar in nikdar treba bati naprednjakov v v občinskem odboru, ker ti gotovo skrbé za ljudski blagor bolj, kakor pa farški podrepniki. Farški žepni nikdar polni in nikdar in nikjer in nikjer farške želje niso bile ljudstvu v korist in to dejstvo obveljalo bode gotovo tudi v Oplotnici.

Minoritski oče Vaupotič tukajšnje slovenske fare Sv. Petra in Pavla je najbrž pozabil dne 15. p. m., da stanuje v bližini „Štajerca“. V svoji pridigi je klestil po našem listu, da je bila groza, češ, da smo pisali, da je konjederec bolj potreben kmetom, kakor pa duhovnik. To so trdile tudi vse mariborske klerikalne cunje. Ta trditev pa je debela laž. Ker oče Vaupotič najbrž zna brati, svetujemo mu, naj bere 8. stran naše letošnje prve številke. Tam bode našel, da svetujejo napredni kmetje svojim sotrpinom, naj dajejo raji konjedercem zbirco, kakor pa hujskajočemu kutarju. Ta svet pa mora vsak pemeten človek od-

obravati. Ali se je morda čutil oče Vaupotič tako prizadetega od besed „hujskajoči kutar“, da nam je posvetil svojo pridigo? Oče Vaupotič, le počasi! Pomisli kje si! Sploh pa ti svetujemo, da opazuješ malo svojega kvardijana patra Sveta in našega dragega nam častivrednega prošta. Ta dva se ne mešata v političen boj, za to nju čisla staro in mlado. Pregovor pravi: „Kdor ima maslo pod klobukom ne sme na solnce!“ — Si razumel? Ptujski jež.

Morilec Majcen pomiloščen. Cesar je zidarskega pomočnika Antona Majcen iz Podvina pri Ptui, kateri je bil od mariborskega porotnega sodišča obsojen, kakor smo svoj čas poročali radi umora in ropa k smrti na vislicah, — pomiloštil. Najvišje sodišče je obsodilo Majcena v dosmrtno ječo.

Za Haloze se je vendar toliko doseglo, da se je razpisalo mesto kulturnega tehnika, ki bode porabjen pri zopetni popravi zemeljskih plazov. Da se je konečno vendarle to od vlade doseglo, je zasluga deželnega poslanca Orniga, ki ni poprej miroval, dokler se ni to, kar je vsaj nekaj, dovolilo. Kakor po navadi, bodejo zopet „velezasluženi“ dohtarsko-farški prvaki trdili, da je to njih zasluga. Pa naj jim bode! Ljudstvo jih itak že pozna.

Iz Koroškega.

Višpolje. Dragi „Štajerc!“ Ne zameri mi, da ti pišemo tudi mi par besedi. Pisal si že večkrat, da imaš dovolj sovražnikov in res je. Tudi naš župnik Mikeln te sovraži iz celega srca. Tudi ta župnik vedno pridiguje, da ne bi smeli brati tega lista. Pač dobro jo pogodiš in naravnost v sršenovo gnjezdo si jo v zadnjih številkah zadel, za to pa te sršeni ne marajo. Mikeln bi imel lahko bolj na svojo faro skrb, kakor pa na tisto, kar mi beremo. Navadno je na Golžovem vse prej opravljeno, kakor pri nas. Mogoče, da imajo golžovčani več denarja, da plačajo bolj zdatno cerkvena opravila, župniku, ki že ima itak mastno službo.

Neustrašeni Višpoljani.

Zares izvrsten zagovornik je dohtar Brejc iz Celovca. Pred kratkim je moral zagovarjati pri deželnem kot prizivnem sodišču neko stranko. Čeprav ni bilo navzočega tožitelja niti ne tožene, ker se je vršila prizivna obravnava, hotel jo Brejc na vsak način govoriti le izključno v slovenskem jeziku, kar pa mu sodnija ni privolila, češ, da ni navzočih strank in da razumejo vsi sodniki sicer nemški a ne pa vsi slovenski. Brejc je na to predlagal, da se mora obravnava preložiti. Tudi tej neutemeljeni Brejčovi želji se ni ustreglo, na kar je Brejc odišel in pustil svojo stranko na cedilu. Stranka Brejčova je pravdo zgubila, Brejc pa je s tem prav izvrstno pokazal kak zagovornik je.

Dopisi.

Od sv. Petra na Medvedovem Selu. Dragi „Štajerc“, ne zameri, da se obrnemo tudi mi do tebe. Tudi mi imamo namreč župnika, ki nam vsako leto

obljube iz prižnice, da pojde v enem letu v pokoj, s čimer je vsikdar samo le to dosegel, da smo mu vse odpustili, kar je uganjal, misleč si, naj mu bode, saj itak ne bode več dolgo. Žalibog pa mine leto za letom, a naš gosp. župnik Šparhagl pa ostane pri nas in z njim vred stari nered v rastoči obliki, v škodo naše fare. Ta župnik, sedaj edini duhovnik v naši fari, je vse povsodi rajši, kakor doma, a to bi mu radi odpustili, ako bi vsaj spolnoval svoje dolžnosti. Če je namreč kdo na smrt bolan in župniku ni ravno volja iti na spoved, tega duhovnega pastirja ne pripraviš na nikak način, da bi šel na spoved. Župnik samo odkima in reče: „Sedaj ne, pozneje, po maši“, ali: „Danes ne, jutri“, ali pa: „Saj ni dolgo, da je bil pri meni pri spovedi, kaj je potem meni treba iti k njemu!“ In to poreče tisti Šparkagl, ki ni nikoli doma, kateremu ni nigdar predolga pot v križovski, v kostrewniški ali sladkogorski farovž. Mnogokrat se toraj pripeti, da mora umreti kak bolenik brez zaželjene spovedi. Kdo je temu kriv? Najbrž g. Šparhagl. Pripeti se celo, da župnik prepreči namenjen slovesen sprevod za kakega rajnkega, ako to župniku ne sodi v njegov načrt, češ, da ima župnik silna pota. Da pa ne bode župnik zopet trdil in poslal popravka, da ni vse res in zopet ni res, evo Vam g. urednik dokaz. Zbolela je svoj čas v naši župniji mlada žena kar na nagloma. Hitro pošljejo po župnika in sicer v noči, ker je bila že skrajna sila. V farovžu ropočejo in zopet ropočejo. Župnik noče iti. Zopet pride prosilec in prosi, naj bi šel župnik na spoved. Župnik reče: „Sedaj ne, po maši!“ Žalosten odide prosilec brez župnika in bolnica umerje še pred sveto mašo. Mož pošlje na to glas, da župniku ni treba priti, ker je žena željno a zastonj pričakujoč svete popotnice že umrla. Župnik odkloni vso odgovornost na prižnici, češ, da ni ničesar vedel. Sedaj prosi mož te žene, da bi se zvonilo in da bi bil slovesen sprevod. Zvonenje je župnik dovolil, sprevod pa odklonil z besedami: „Nemam časa, moram v Ljubljano! Ob tri četrt na pet v jutro naj bo truga pred pragom, peljal se bom mimo in bom pokropil. Grob pa bom že pri priložnosti žegnal.“ Nato se poda mož, vdovec po tej ženi, sam k župniku in ga prosi naj bi dovolil, da sme sosedni g. župnik sprevod voditi, katero prošnjo je Šparhagl odklonil zopet s sledečimi besedami: „Jaz se trudim, jaz moram tudi zaslužiti!“ — Ali ni to dovolj? — Umevno je tudi, da se pri krstu enaki prizori pripetijo, ker župnika ni doma. Vse to pa se nebi pripetilo, ako bi miroljubni g. Šparhagl koga poleg sebe trpel. Saj imamo pripravno kaplanijo, katero so naši pradedje sezidali gotovo v ta namen, da bi v njej stanoval duhovnik. Imeli smo tudi delj časa zelo priljubljene vpokojenega župnika, č. g. Roštaherja, kateri milostljivi starček je rad vse opravil, ako je Šparhagl v nedeljo po rani službi božji zapustil farovž bodisi samo do družega jutra, bodisi za več dni, bodisi za celi teden. Roštaher je služil v takem slučaju skozi celi teden sveto mešo delil je svete zakramente, če je imel dotično dovoljenje od g. vladajočega fajmoštra.

ali pa v posebnem slučaju od — kuharice. Takrat se je vdeležila naša mladina lahko po nedeljah poznega svetega opravila, sedaj pa išče po drugih farah službe božje, kar gotovo ni dobro za njo, starčki pa in bolehní ljudje ostanejo brez sv. maše. Šparhagl ali ni tako? Preteslo nas je farane, ko smo zvedeli, da mora vpokojen gospod oditi od nas, naravnost ogorčeni pa smo bili, ko smo prišli do spoznanja, da je bil temu odhodu deloma ravno tisti kriv, katerega je podpiral se svojimi duhovskimi opravili umirovljen župnik. Vedno pripravljen Šparhakelnov jezik nas je sicer tolažil s tem, da dobimo prav v kratkem kaplana, a ta tolažba ni uplivala kar nič na nas, ker smo vedli, da so prazne besede. Šparhagl pa noče imeti, da bi videl drugi duhovnik izgrede v farovži, da bi slišal, kako se tam v obeh deželnih jezikih preklinja, kako lete psovke. Komaj je gospod Roštaher odišel, odpodi Šparkagl tudi našega mežnarja, kateri je po svoji moči držal red v cerkvi. Odpravil ga je kar na nudoma in ga plačal prav po svojem. Dal mu je namreč za štiri mesece (med katerim časom je bil tudi misijon, toraj veliko dela) skupaj sedem celih goldinarjev plače. Mežnarja nese na leto čez 100 goldinarjev. Na to pa nastavi župnik, ne da bi bil raspisal mežnarsko službo, svojega konjskega hlapca za mežnarja, tako, da je dobil hlapec poleg svojega konjskega posla še povrh mežnarsko opravilo. Ta mežnar iz konjskega hleva opravlja pa tudi prav po svojem mežnarsko službo. Večkrat ni vino za darovanje pripravljeno, ali cerkvena obleka ni prava in se mora še po vseh kotih iskati, poprej ko se rabi, da, celo pri darovanju zapazi župnik, da nima — hostije. Ob delavnikih pa ima hlapec včasih bolj silno delo, kakor mežnar, takrat se mora župnik spremeniti v mežnarja. V takem slučaju se vrši naša služba božja tako le: Župnik gre in prižge sveče, prinese vodo in vino, odgrne oltar, gre pod zvonik, zasliši se kratek „Bim-Bam.“ Naposled pride župnik v žagred. Tam ga že pričakuje kuharica in ta začne polagati na župnika mešna opravila. Župnik jo pri tem ošteje, češ, da je „unkšikt“, ministrant pozvoni in sveto opravilo se prične. Navzočim faranom pa uhaja poluglasen smeh, ker jim je vsled teh prizorov že zdavna izginila vsa pobožnost! Pajčovina visi iz naših lesenih svetnikov, a tega pa seveda ne vidi Šparhagl. — Gospod urednik, zajeli smo iz vrča samo toliko, koliko je hotelo iti čez, v votlini pa je še zelo veliko. To pa smo storili ne iz sovražtva napram župniku, temveč, da zve-ta o teh okolščinah po Vašem cenjenim listu č. g. dekan v Rogacu in pa naš zvišeni, milostljivi knez in škof v Mariboru. Ta dva nam bodeta gotovo pomagala, mogoče, da uplivata na Šparhakelna celo tako, da bode spolnil dane nam obljube in bode šel zares v pokoj. Potem odide najbrž v Pišce k svojim vinogradom in ostane tamkaj se vso svojo zlahto, ker že itak rad biva tam doli po cele tedne. Nam pa naj pošlejo škof župnika za cerkev, šolo in za dušni naš blagor. Poklicani pa naj nastavijo mežnarja, ki bode zares mežnar, ne pa konjski hlapec.

Potem bode vladal zopet red v naši cerkvi in srečnih bode neizmerno več katoliških faranov.

Iz Zavrč. „Slava vam vrli volilci ... ki ne marate več tistih privandrancev, ki jim diši le vaš denar, nimajo pa srca za vaš blagor,“ tako le piše v mariborški cunji z imenom „Gospodar“ znani klerikalni dopisnik iz našega kraja. Ker s temi besadami nas naprednjakov nikako ni mogel označiti, nas, ki se vedno potezujemo za blagor ljudstva, imel je v mislih gotovo nekaterne izmed svoje stranke, kateri so zares jako občutljivi v denarnih zadevah. Dotičnemu dopisniku je prav izvrstno znan naš — kaplan. Privandral je ta kaplan k nam od nekod in ima jako občutljiv žep. Radi tega pa se je morda pred kratkim časom začel pečati razven svojega cerkvenega opravila tudi shlapčevskim delom. Kot kučijaš je vozil svojega ljubega učitelja Troha v Ptuj, seveda zopet k sodnijski razpravi in sicer z vozom tukajšnjega krčmarja, velikega častilca črnih dolgih sukenj, Murkoviča. Sedaj pa ne vem je li dobil za to novo službo kaplan plačilo od Murkoviča samega, ali od Troha, ali celo od rejenke Murkovičeve. Sam Bog to ve. Ravno tako na primer tudi ne vem je li naša občina tako bogata, da ima za občinskega stražnika nastavljenega celo učitelja, namreč zaslužnega znane Troha? Tukajšni neki krčmar je dobil od občinskega predstojnika Murkoviča sledeči veleznimivi poziv, katerega sem dobil slučajno v roke. Glasi se v prestavi tako le: Gospod N. N. v Zavrču! V smislu 3. točke d. k. z. z dne 18. sept. 1870 se Vam naročuje, da les, ki je nakopičen pri plotu Barliča, in stojalo, ki ste ga včeraj nasproti hrama Murkoviča postavili, do tretje ure dnejšnega popoldneva odstranite, ker bi se to drugače na Vaše stroške uradno izvršilo. Za vsaki daljni vrišč in za vsako petje ob četrtkih v Vaši krčmi in pred njo se bodele pozvali na odgovor in se bodele kaznovali. Ravno tako se opetovano opominjate na to, da ne smejo gonjači živine, ki popivajo v Vaši hiši, pustiti svoje živine stati na ulici, temveč jo morajo odgnati v dvorišče. Kar se tiče ukazov, ki Vam jih daje učitelj Troha, kot varuh (stražnik) policijskega reda v smislu točke 48. občinskega reda, morate tem ukazom pokorni biti in jih z dostojnostjo sprejeti. Občinski urad v Zavrčah, dne 3. dec. 1904. Murkovič m/p., obč. predstojnik. — Kaj tacega piše občinski urad! Zares fina služba za učitelja! Kaj poreče k temu šolsko nadzorstvo? Ali sme učitelj opravljati tako službo? Da pa učitelj Troha za policijsko delo ni posebno sposoben, kaže to dejstvo, da se je pripetilo za časa njegovega policijskega nadzorstva največ nerednosti. V neki noči se je odtrgala v bližini stanovanja učitelja Troha samega neka šranga, na travniku istega posestnika se je porezalo več drevesc in občinskemu predstojniku se je odnesla dvojna konjska uprava. Kje je bil tedaj znani naš policaj? V prihodnjem času si oglejmo par privandrancev še bolj natanko. Zavrčan.

Št. Peter pod Kunšpergom. Slavno uredništvo „Štajerca“ v Ptui. Skličejoč se na § 19 tiskovnega

zakona zahtevam z ozirom na dopis objavljen pod zaglavjem „Št. Peter pod Kunšpergom“ v 1. številki Vašega lista z dne 8. januarja 1905, da sprejmete v zakonitem času na istem mestu in z istimi črkami nastopni stvarni popravek: Ni res, da sem v listu „Südsteirische Presse“ deželnemu sodnemu svetniku dr. Gelingsheimu predbacival nekatere brez značajnosti; res pa je da sem kritikoval neko njegovo odredbo in jo imenoval „kuriozno.“ Ni res, da sem moral gospoda dr. Gelingsheima ponižno prositi za odpuščenje; res pa je, da me je gospod dr. Gelingsheim po gospodu dr. Barle-tu obvestil, da je pripravljen tožbo umakniti, ako mu dam primerno izjavo. Res je tudi, da sma se z gosp. dr. Gelingsheimom, ko sem bil nekega dne zaradi cerkvenih zadev v njegovo pisarno povabljen, o dotični izjavi zedinila, ter sem jo dobesedno poslal v list „Südsteirische Presse.“ Gospod dr. Gelingsheim niti zahteval ni, da bi ga prosil odpuščenja. Ni res, da je gospod dr. Barle v kaki dotiki bil z mojim dopisom v „Südsteirische Presse“, res pa je, da nisem od njega dobil nobenih informacij, in da celo slutil ni, kdo je dopisnik dotičnega članka v „Südsteirische Presse.“ Ni res, da me je gospod dr. Jankovič prisilil, da sem se objavil pisatelja dotičnega članka in da me je on izdal kot prijatelja. Res pa je, da je bil g. dr. Jankovič, ker me ni hotel izdati, od c. kc. sodnije v Kozjem kaznovan z občutljivo denarno globo, in da se mu je pretila kazen štirih tednov zaporu ako pisatelja ne izda. Ko sem to izvedel, sta mi moj značaj in čast velevala, da nasledke svojega dopisa sam nosim, ter sem se prostovoljno in zoper voljo gospoda dr. Jankoviča objavil kot pisatelja dotičnega dopisa. Št. Peter pod Svetimi gorami 16. januarja 1905. Jožef Tombah, župnik.

(Opomba uredništva: Tri sto potrth cerkvenih sveč, župnik Tombah misli, da nam je s to popravo popolnoma sapo zaprl, pa ni tako! Oglejmo si ta „stvarni popravek“ malo bolj natanko. „Popravek“ seveda moramo ponatisniti, ker to od nas zahteva postava, toda ta „popravek“ nikakor ne izpodbije dotičnega članka, temveč župnik Tombah hoče z njim izboljšati samo par naših izrazov, ki mu niso všeč. Glavna reč naših trditev vendar obvelja. Mi sploh družega nismo hoteli, kakor da bi tiste ljudi, ki se ne pustijo za nos voditi, opozorili na čem da so. Niti na misel nam ne pride, da bi hoteli prepričati župnika Tombaha o tem, jeli sposoben njegov prijatelj za kaj tacega ali ne. Toliko je gotovo, da je imel prvopis dotičnega Tombahovega članka dr. Jankovič in kot pravoznanski pomočnik dr. Barle v rokah, oziroma, da je to pravil dr. Barle g. doktoru Gelingsheimu. Istotako je dr. Barle napram dr. Gelingsheimu imenoval pisca in ga opozoril na dra. Jankoviča kot sovedeca. To dokažemo s pričami in se glede tega ne bojimo nobene tožbe! S tem sapienti satis! (pametnemu dovolj!)

Makole. Gosp. Mihal Lendovšek, naš župnik ne more pa ne more na noben način trpeti „Štajerca.“ Na praznik svetega Štefana se je tako zaletaval raz

prizniece v kmečki naš list, da je bila groza. Metal je blato po njem, da je bilo strah. Rekel je, da ima smrtni greh, kdor ta list bere. Zopet stara pesem! Lendovšek, zakaj ga bereš ti? Da bi vedel župnik Lendovšek, kako smešna se nam je zdela njegova pridiga, drugikrat bi opustil tako rogovilenje proti listu, kateri ni bil nikdar in nikdar pregrešen list in o katerem smo prepričani, da nam mnogo bolj koristi, kakor pa vsaka hujskajoča pridiga. Že davno kmetje več ne verjamejo stari pogreti laži, da bi bil greh „Štajerca“ brati, ker vsakdor, ki ima razum, takoj sprevidi, da se potezuje ta list za našo sveto vero bolj, kakor vsi farški hujskači, vsi farški listi, polni lastne svoje hvale, polni ščuvanja. Lendovšek, le počasi s takimi pridigami. Pridiguj raji o svetih naukih, ne pa se jeziš nad tistimi farani, ki so toliko pametni, da so si izbrali izvrsten list, ki prihaja iz Ptuja k nam in se imenuje „Štajerc.“ Več kmetov.

Leskovec v Haložah. Na našega župnika Kralja je „Štajerc“ kakor se mi vidi že popolnoma pozabil. Dokler je bil ta naš vrli oče našega umrlega konsuma tu in tam „pobiksan“ v „Štajercu“ se je bal in živel je le za deviški svoj farovž in za kmečki svoj konsum. A sedaj je zopet druga! Na novega leta dan je pričel pridigo, ne da bi nas pozdravil, kakor smo to navajeni, z besedami „Hvaljen bodi Jezus Kristus!“ Potem pa je rekel dobesedno: „Vem, da je tudi nekaj ljudskih faranov v cerkvi, tem voščim veselo novo leto!“ A, tako toraj! Svojim farmanom pa ga ne voščiš Kralj? V mislih si imel najbrž svoje Barbarčane, kaj ne? Toda župniku kaj radi odpustimo vse, ker je med drugim tudi rekel iz prizniece te besede: „Prihodnjo leto me ne bode več tukaj!“ Le odidi Kralj, odidi, daleč proč od nas in vedi, da si napravil celi fari s to obljubo, da hočeš oditi, najlepše darilce za novo leto. Pa moraš tudi gotovo oditi, ne da bi lagal! Da pa si nam zdelal ravno na novo leto vrlega našega naprednega gospodarja F. Šmigoca iz kancelna, to je bilo jako grdo od tebe, ker Šmigoc ni ničesar zakrivil, ne, nasprotno se je skazal ta gospodar kot takega, kateri ljubi svoje siromaške farane. Ker farani čislajo Šmigoca, kot poštenega gospodarja, ki vsakomur rad pomaga, ako le more, zato ga župnik ne mara. Cela zadeva je bila namreč taka. Neki manjši posestnik, ki si mora služiti še povrh svoj kruh z rokodelstvom, je dobil od farovža račun, glasom katerega bi bil moral plačati 12 goldinarjev 60 kr. Ta posestnik in rokodelec si je račun ogledal, zdela se mu je zahteva župnikova previsoka in ker si je zmislil, da farški žep in konjsko črevo nimata nikdar zadosti, šel je vprašat gospodarja Šmigoca za svet, kaj mu je storiti, da ne bo grabežljivemu farovžu po nepotrebnem zanesel krvavo zasluženih grošev. Šmigoc mu zračuni in reče, da po postavi župnik nima pravice tirjati niti 9 kron. Posestnik, rokodelec se zahvali in zanese v farovž 10 kron, češ 9 kron imaš dobiti župnik, eno krono še ti dam povrh kot „trinkgeld“ za kuharico in potem sva „kvit!“ In župnik je s kisalim obrazom sprejel teh 10 kron,

dobro vedoč, da po postavi ne sme več zahtev. Da bi pa se maščeval, je imenoma napadal iz kancelna Šmigoca, češ da on dela župnijske račune. Farani pa prosimo Boga, da bi nam Šmigoc še mnega leta delal take račune, Bog ga naj ohrani tega tenjaka, ki nas siromaške leskovške farane brve pred farškim izkoriščevanjem, pred farškimi, nikolnimi žepi! Kateri je poštenjši Šmigoc ali Kralj to vemo že zdavna mi farani, pokazalo se pa je tudi pri navedenem računu dovolj jasno.

Leskovški faran. (Opomba uredništva: Kar nam pišete glede kleriknega dopisnika farških listov, vrlega „častnega čana“ nadučitelja Stoklasa, ne smemo priobčiti telvoljo mladine. Šesto božjo zapoved je dal Bog, tretji vnebovpijoči greh je: Zatiranje ubožcev, vdalo in sirot!)

Iz gornjeradgonskega okraja. V preteklem le godilo se je marsikaj novega v našem okraju, posebeveda so vznemirjali naše mirne dneve naši prvaki, ki so s shodi, z veseliciami in Bog ve s čim vse, valstaro in mlado v svoje zanjke. Naše ljudstvo ti živelo mnogo let v edinosti, dokler ni prišlo k nekaterih kaplanov, kateri so vse spočenjali, satistega ne, kar bi bilo v blagor duš. Ustanovilo je kmetsko bralno društvo, tamburaški zbor, najnovejšem času celo takozvana mladeniška zveza. Sad tega delovanja pač vsakdor dandanes občuti. Matljudstvo se je vcepil prepir, vsejalo se med nje spi vraštvu. Ko je ta ali drugi dolgosuknež vzel od njik, slovo, smo mislili, da bode mir. A varali se smo, kicose njihovega delovanja, njih pristaši ostali so mionami in ti so sedaj voditelji vsega, kar se pri niovrši. — Zvezdečov Hanzek ima povelje čez vse in kot predsednik „jungselov.“ On vodi tistih 12 mdeničev, ki nosijo sveče. Ali kaj se zgodi našenist pobožnemu Hanzeku na sveto noč pred polnočnicoli Z mežnarjem sta se v cerki sprla zaradi sveč, ker osbile te sveče po mnenju našega Hanzeka prekratkdg Poln svete jeze vrže toraj svečo na tla, da se sev zdrobila na male kose. Prišlo je skoraj do pretegle In to v cerkvi, na svetem mestu! Od nekod sta prišzkl k nam dva brata — Horvata! Horvatov Francet regimentni slikar, kar je dokazal pač že tedaj, lopje je slikal zagrinjalo za gledališke predstave. Na te zagrinjalo je bil naslikan na sredini plot, čez katrega je ravno skočila v veliki zadregi deklica, ker ogrje hotel negdo napasti. In kdo jo je preganjal? Prdganjaj jo je velikanski bik! Kaj ne, slikar jo je dobaj pogodil? Ta njegova fantazija (domišljija) se je uresinčila. Deklice pridejo na veselice brez varstva, ta prevlavljajo gledališke igre, pojejo, se kratkočasv s plesom in Bog ve ščim drugim, ne misleč na nvarnost, ki jim preti. Kar naenkrat se prikaže dold suknež se svojim mladeniškim društvom. Te deklisoe enake deklici naslikani na zagrinjalu. In kdo enak biku? Da pa se ne posreči vsem tem deviškideklizam uiti čez plot, o tem nam moro lahko pove neka deklica, ki se je ravno na tak veselici spoznala z nekim znanim notarjem!

„Spavaj, spavaj sinček moj
Da neš falot kak oče tvoj...“

Drugi Horvat straži tisto mladeniško društveno zastavo, e mnog so jo krstili dne 25. septembra p. l. Hofrat Ploj ega po kumoval. Po službi božji in po krstu so šli vsi e braveda v krčmo svojega somišljenika Škrleca. Zastavo nikd imeli tam le za kratek čas na razgled. Ko je za i Krala tečti kri iz sokolskih buč, so jo zopet zakrili, e pa oječ se, da bi postala tudi ona krvava. A kaj se zgodilo potem z zastavo? Grozna usoda jo je za- faran. ela. Obsodili so jo ti prvaški junaki na temno ječo. klerika sicer spava pri bikovem slikarju, a njegov brat ega o la jo straži! Le ob velikih praznikih pride nje re- čiti zitelj „Bobekov Japek.“ Takrat koraka ta zastavonoša Bog onosno od Horvatove hiše proti cerkvi, se pokaže v, vdo alo se svojo zastavo, potem pa jo odkuri ž njo vred itro zopet k bikovemu slikarju! O „zauber dekli“ in em let Poličkem Hanzeku“ pa pišem nekaj prihodnjič. Bral- posebn em in naročnikom „Štajerca“ pa obljubim koj sedaj prvak b začetku tega leta, da bodem v tem letu o vsem , vabi atanko poročal kaj počenjajo naši klerikalčki, zna- stvo iti vendar še se ta ali drugi iz med njih poboljša. k nar Petrovčan.

Razne stvari.

Naročnike, posebno nove prosimo, da nam pišejo atančno svoje naslove (adrese). Tudi se naj izrečno napiše pošta, na kateri se želi sprejemati list. Naroč- nik, ki vpošlje denar, naj zapiše na denarno nakaz- nico ali poštni ček številko oklepnice svojega lista. Novi naročniki naj izrečno napišejo, da so novi na- ročniki. Stem nam prihranijo mnogo dela, zakar vse že v naprej zahvaluje Upravišstvo.

Na vprašanja odgovarja naše uredništvo in oprav- ništvo samo le ledaj, ako se vpošlje znamka (marka) ali dopisnica (Korrespondenzkarte) za odgovor. Glede gospodarstvenih, tožbenih in drugih osebnih vprašanj, odgovarjamo samo našim naročnikom in to brezplačno. Seve morajo tudi ti priložiti znamko za odgovor. Glede naznanil (inseratov) in v zadevah, ki se tičejo izključno samo našega lista pa odgovarjamo vsakomur.

Naše dopisnike prosimo naj nam pošiljajo kratke dopise in le najvažnejše zadeve. Vse prosimo potr- pljenja, vsi pridejo sčasom na vrsto! Uredništvo.

Državnosborske volitve na Ogrskem. Volitve v ogrski državni zbor so končale za vlado jako neugodno. Ogrri so si izvolili najbolj razopite razgrajaje. Dose- dajni ministerski predsednik Grof Tisza je zgubljen in ž njim tudi njegova stranka. Tisza bo baje cesarju predlagal za svojega naslednika grofa Zichyja. V vladnih krogih vlada popolni obup. Pri volitvah so se vršili veliki izgredi. V Aranjoš-Marotu je bil ubit orož- nik. V Szatmaru so volilci napadli vojake, ki so streljali. Mnogo oseb je bilo ranjenih. V Slatini so izbili enemu volilcu oko, v Valkoczu je bil ustreljen orožnik, v Felvinczu so zažgali več hiš. No, to bo gotovo izvrsten deželni zbor!

Pasja zvestoba. Pri ustaji v deželi Hererov, ki še traja, sedaj, padel je neki posestnik z imenom

Kristein. Ko so ga zakopali, vlegel se je na grob njegov pes, začel tuliti in potem se trudil da bi na vsak način zopet odkopal svojega gospodarja. Pes ni hotel povžiti ničesar, sploh ga ni nihče z dobrim in ne s hudim spravil od groba. Naposled je ob grobu svojega gospodarja gladu poginil.

Gospodarstke in gospodinjske stvari.

Nekaj o navažanju gnoja po zimi. Pri mnogih gospodarstvih se veliko greši, kar se tiče ravnanja z gnojem, kateri se navozi po zimi na polje. Vprašati se moramo ali se naj gnoj, ki se po zimi navozi, takoj raztrosi, ali pa naj ostane do oranja v kupih. Odgovor na to vprašanje se glasi: Hlevski gnoj ne sme na noben način ostati delj časa v kupih na njivi. Tako ravnanje je zmiraj zelo škodljivo. Prvič zgubi gnoj mnogo redilnih snovi, dež in sneg, ki kopni, iz- pereta iz njega redilne snovi. Na takih mestih, kjer so bili gnojni kupi, poleže pozneje žito, ker se njiva na teh prostorih pregnoji, med tem ko dobi zemlja okrog njih manj vreden gnoj. Zato je boljše ako se gnoj raztrosi. Raztrositi pa se ne sme na položnih (visečih) njivah. Ako pade ramreč dež na takih nji- vah na zmrznjena tla, ali če se začne taliti sneg, potem se gnoj izpere in koristne tvarine ne morejo v zemljo, temveč jih voda odplovi. Ko je zemlja zmrznjena, naj se na take njive ne vozi gnoj. Ako pa se že mora, naredijo se naj na primernem mestu njive veliki kupi. Ta mesta se morajo voliti na ta- kem kraju njive, kjer se ni bati škode vsled odplav- ljenja. Taki kupi pa se naj naredijo na sledeči način. Kot podlago za kup se dene plast zemlje in še le na isto potem gnoj. V kupu samem pa se naj vrši ena plast gnoja, druga pa zopet zemlje in sicer tako dolgo, da doseže kup visočino jednega metra. Ko- nečno se pokrije kup od zgoraj in ob straneh s približno 30—40 centimetrov debelo plastjo zemlje. Ko pa se potem gnoj zopet razvaža, se zemlja in gnoj popolnoma premešata. Tudi spodnja plast zemlje naj se razvozi.

Poslano.

Odprto pismo g. občinskemu predstojniku v Ro- goznici pri Ptuj. Najprvič ljubite mir g. obč. pred- stojnik v Rogoznici pri Ptuj. — Ljubi „Štajerc“, do sedaj nisem vsega verjel, kadar sem te čital in si ti takšne klerikalce, ki sovražijo mir med poštenim ljudstvom krtačil. Od sedaj pa verjamem, da nisi nikdar lagal, ker sem se sedaj sam prepričal, da nekateri ne ljubijo mira na tem svetu. — Naj povem! Podpisani sem prosil predstojnika zgoraj imenovane občine in to v občinskem službenem pismu, naj bi mi izgotovil poslano mu poseljsko knjigo. Ker je lastnik te knjige pristojen v njegovo občino, je on po postavi zavezan to storiti. Možak je na mojo prošnjo knjigo izgotovil in mi jo tudi poslal nazaj.